

Юси Аглер-Улсен

ПИСМО В БУТИЛКА ОТ П.

Горещи благодарности на Хене Адлер-Улсен за всекидневното вдъхновение и окуражителните думи, както и за уместните ѝ и прозорливи забележки. Благодарност дължа и на Елсебет Веренс, Фреди Милтън, Еди Киран, Хене Петерсен, Мика Шмалщийг и Карло Андерсен за безкрайно ценните им и изчерпателни коментари, на Ане К. Андерсен - за орловия поглед и непресъхващата енергия. Изказвам дълбока признателност на Хенрик Грегерсен от вестник „Локалависен“, Фредериксун. Благодарности дължа и на Гите и Петер К. Ранес и Датския център за писатели и преводачи в Хал, на Стийв Шайн за радушния прием в критичен момент. Задължен съм на заместник-началника на отдел „Съдебна генетика“ Бу Тисте Симонсен, на полицейския комисар Лайф Кристенсен за щедро споделения опит и за поправките от професионално естество. Благодаря на машинния инженер Ян Андерсен, на заместник-комисар Рене Конгсгарт за инструктажа в Главното полицейско управление и на младши полицай Кнюд В. Нилсен за гостоприемното посрещане в Погребалното сдружение на Копенхагенската полиция.

Благодаря и на вас, прекрасни мои читатели, които посещавате моята страница www.jussiadlerolsen.com и ми вдъхвате сили за нови творчески начинания на jussi@dbmail.dk.

Юси Адлер-Улсен

ПИСМО
В БУТИЛКА
ОТ П.

Превод от датски: *Ева Кънева*

ИК „ЕМАС“

Посвещавам тази книга на сина ми Кес

Jussi Adler-Olsen

FLASKEPOST FRA P

© 2009 Jussi-Adler Olsen

JP/Politikens Forlagshus A/S, København 2009

Юси Адлер-Улсен

ПИСМО В БУТИЛКА ОТ П.

Превод: *Ева Кънева*

Дизайн на корицата: *Живко Петров*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

Пролог

На третата сутрин миризмата на смола и водорасли започна да се просмуква в дрехите. Под пода на хангара ледената каша се плискаше тихичко в дървените колове и будеше спомени за безметежни дни.

Той се попривдигна от хартиените отпадъци, които служеха за постелка, и се изпъна напред, за да зърне лицето на малкия си брат. Дори докато спеше, той изглеждаше изтерзан и измръзнал.

Не след дълго щеше да се събуди и да се огледа объркано. Да забележи кожените ремъци, пристягащи китките и кръста му. Да чуе дрънченето на веригата, която го оковава. Да види как вилнее снежната фъртуна и как светлината се бори да проникне между насмолените дъски. После щеше да започне да се моли.

Безчет пъти отчаянието бе избликвало в очите на брат му. Той го сподавяше с неуморни молитви за милост към Йехова, почти задушавани от дебелилото парче тиксо пред устата му.

Ала и двамата знаеха, че Йехова няма да ги удостои дори с поглед, защото през устните им бе минала чужда кръв. Кръв, която похитителят наля в чашите им. Накара ги да пият оттам и чак впоследствие им разкри какво представлява течността. И двамата погълнаха вода, размесена със забранена кръв. Затова бяха прокълнати векови. Затова срамът ги изгаряше по-непоносимо дори от жаждата.

„Според теб какво ще ни стори?“ – питаха изплашените очи на брат му. Откъде можеше да знае? Интуитивно усещаше, че всичко ще приключи съвсем скоро.

Той се отпусна назад и за пореден път огледа сумрачното помещение. Погледът му обходи щателно напречните греди и преливащите се една в друга паяжини. По-стара се да запомни мястото на всички издатини и неравности. На проядените весла – някои с една лопата, други с две – които висяха от подпорните греди. На изгнилата рибарска мрежа, отдавна непомирисвала улов.

И видя бутилката. Слънцето се отрази в бялосиньото стъкло и го заслепи.

Намираше се толкова близо и същевременно му се струваше толкова недостижима. Лежеше точно зад гърба му, заклещена между грубите дъски, от които бе скован подът.

Промуши пръсти в пукнатината между дъските и напипа гърлото на бутилката. Въздухът около него се вледени. Успе ли да я измъкне оттам, ще я строши и с парчетата ще пререже ремъците, стягащи китките зад гърба му. Най-напред ще освободи ръцете си, изгубили чувствителността си, ще напипа катарамата на гърба си, ще я разкопчае, ще свали тиксото от устата си, ще махне ремъците около кръста и бедрата си и когато веригата, свързана с кожените ремъци, вече не го държи окован, ще се спусне да освободи брат си. Ще го притегли към себе си и ще го държи в прегръдките си, докато телата им престанат да треперят.

После с всички сили ще започне да дълбае с парче стъкло дървото около вратата. Пък дано успе да освободи пантите от рамката. А случи ли се най-лошото, появи ли се миниванът, преди да е приключил, ще устрои засада на мъжа. Ще се притаи зад вратата с нащърбеното гърло от бутилката. „Ето това ще направя“, каза си той.

Наведе се напред, преплете вкочанените пръсти на гърба си и се помоли за опрощение заради скверните си мисли.

И пак започна да драци с пръсти в пролуката. Нокти-

те му стържеха ли, стържеха, успяха да наклонят бутилката и да я докопат.

Наостри уши.

Бръмчене на двигател ли чу? Точно така. Ръмжеше мощен двигател като на голям автомобил. Дали се приближаваше, или само минаваше наблизко?

Ниското бръмчене се усили и той започна да дърпа стъкленото гърло с такова ожесточение, че ставите му запукаха. След миг обаче шумът заглъхна. Дали пък не бе чул ветрени турбини? Или нещо друго? Затрудняваше се да се прецени.

Издиша през ноздрите си и горещият му дъх облъхна лицето му като пара. В момента не изпитваше страх. Мисълта за Йехова и Неговото милосърдие му носеше успокоение.

Стисна устни и продължи. Най-сетне успя да изтръгне бутилката. Започна да я удря силно в дъските и събуди брат си. Момчето вдигна стресната глава и уплашено се огледа.

Той продължаваше да удря стъклото. Не можеше да замахне като хората, защото ръцете му бяха вързани на гърба. Беше непосилно. Накрая пръстите му отмаляха съвсем. Пусна бутилката, извърна се и прикова в нея празен поглед, докато от напречните греди на тавана се сипеше прах.

Не успя да я строши. Не можа да счупи една нищо и никаква бутилка. Дали защото бяха пили кръв? И Йехова бе оттеглил застъпничеството си от тях?

Погледна към брат си. Той се загърна в одеялото и пак се отпусна на постелката. Не отрони нито дума. Дори не се опита да промърмори.

Отне му известно време, докато събере всичко необходимо. Най-трудното беше да опъне веригата толкова, че да достигне с върховете на пръстите си смолата между

таванските греди. Иначе всичко друго се намиреше на една ръка разстояние: бутилката, тресчицата, отпорена от дъсчения под. Хартия щеше да откъсне от постланата върху пода. Изхлузи едната си обувка и поряза с парчето стъкло опакото на дланта си. Очите му се насълзиха от болката. Остави кръвта да тече минута-две в лъскавата си обувка. После откъсна голямо парче хартия, натопи тресчицата в кръвта, извърна се назад и опъна веригата докрай, за да вижда какво пише зад гърба си. Със ситен почерк и според силите си разказа в каква беда бяха изпаднали. Подписа се, навих хартията на руло и я напъха в бутилката.

Затъкна гърлото ѝ с буца смола. Не бързаше. Няколко пъти провери дали я е запушил, както трябва.

След като най-сетне приключи, чу ниското бръмчене на двигател. Този път нямаше как да го сбърка. За една болезнена секунда погледна брат си, после изпъна до последно веригата към светлината, процеждаща се през широка пролука в стената – единственият отвор, през който можеше да промуши бутилката.

Вратата се отвори и вътре нахлу грамадна сянка, обвита в облак от снежинки.

Тишина.

После се чу шляпване във водата.

Бутилката бе тръгнала на път.

Първа глава

Карл се бе събудил и в по-приятна обстановка.

Първо усети как по хранопровода му се надига кисел фонтан, а после, отваряйки очи с надеждата пред погледа му да се яви нещо, което да притъпи противното усещане, видя лицето на заспала върху съседната възглавница жена. От тъгълчетата на устните ѝ висяха слuzести нишки.

„По дяволите! Какво търси тук Сюсер?“ – смая се Карл и се опита да си спомни в каква каша се бе забъркал снощи. Точно със Сюсер ли намери да...! Какъв избор! Съседка, жена за всичко в кметството в Алерьо, пуши като печка, бъбри неуморно и ѝ предстои съвсем скоро да се пенсионира.

Изплашен от подозренията си, Карл внимателно повдигна завивката и въздъхна с облекчение: беше си с боксерки.

„По дяволите!“ – изруга наум той, докато отместваше жилестата ръка на Сюсер от гърдите си. Главата не го беше цепила така, откакто Вига се изнесе.

– Ако обичате, без подробности – настоя той, влизайки в кухнята при Мортен и Йеспер. – Само ми кажете какво търси госпожата в моето легло.

– Тази жена тежи цял тон! – възкликна доведеният му син и надигна току-що разпечатана картонена кутия със сок.

И самият Нострадамус не би могъл да предскаже кога Йеспер ще се научи да си налива в чаша като нормален човек.

– Извинявай, Карл – смотолеви Мортен. – Но Сюсер не можеше да си намери ключа, а ти вече беше откъртил, та си помислих...

„За последен път се включвам в градинските партита на Мортен“ – зарече се Карл и надникна в дневната, където се намираше леглото на Харди.

Преди четиринайсет дни настаниха тук бившия му колега и промяната наруши уютта в покоите на Карл. Не защото болничното легло с повдигащи се механизми заемаше четвърт от площта на цялата стая и отчасти скриваше изгледа към градината; не защото стойките за системите и пълните торбички с урина потискаха Карл. Причината не се криеше и в огромното количество зловонни газове, които отделяше изцяло парализираното тяло на Харди. Мъчителната промяна дойде от угризенията. Гузната съвест, задето може да движи и двата си крака и да отиде където си поиска. Непрекъснато се опитваше да изкупи „вината“ си, че е здрав и дееспособен. Да обгражда Харди с грижи и внимание. Да помага с каквото е нужно на клетия инвалид.

– Хич не се притеснявай – изпревари го Харди, когато преди два месеца обсъждаха какви предимства и какви негативи ще донесе евентуалното му преместване от Клиниката за лечение на гръбначно-мозъчни травми в дома на Карл. – Тук, в болницата, минава цяла седмица, без да те виждам. Защо тогава да не мога да се лиша от вниманието ти за няколко часа, след като се пренеса у вас?

Харди наистина лежеше безмълвно часове наред или дремеше както сега, но въпреки това присъстваше. В мислите на Карл, в графика за деня, в необходимостта да обмисля внимателно всяка дума, преди да я изрече на глас. И това напрягаше Карл. А никой не иска да се чувства напрегнат в собствения си дом.

Освен това се увеличиха и домашните му задължения. Пране на дрехи, смяна на спално бельо, суетене около огромното тяло на Харди, покупки, поддържане на връзка с болногледачи и здравни ведомства, готвене. Е, за храната се грижеше Мортен, но другото лягаше върху плещите на Карл.

– Добре ли спа, стари приятелю? – попита предпазливо той, докато се приближаваше до леглото на Харди.

Мъжът отвори очи и се опита да се усмихне.

– Днес отпускът ти свършва, нали? И от утре колелото пак се завърта. Двете седмици отлетяха като миг. Направо не ги усетих! Но двамата с Мортен ще се справим. Да поздравяш от мен момчетата!

Карл кимна. Колко ли беше тежко да си на мястото на Харди. Да можеше двамата да се разменят за един ден.

Да можеше поне за ден Харди да се почувства пълноценен човек.

Освен охраната в караулката Карл не срещна жива душа в Главното полицейско управление. Сякаш вихър бе помел служителите в сградата. Колоните, опасващи вътрешния двор, сивееха неприветливо.

– Къде, по дяволите, са се изпокрили всички? – провикна се той, тръгвайки по подземния коридор.

Очакваше да го посрещнат весело, с натрапчивия ментов чай на Асад или с класическа музика, струяща от устата на Росе, но всичко тънеше в мъртвешка тишина. Дали не бяха напуснали кораба по време на двуседмичния му отпуск във връзка с преместването на Харди?

Карл надникна в бърлогата на Асад и се огледа объркан. Нямаше ги снимките на лелите му, нямаше го килимчето за молитви, нямаше ги кутиите с дребни сладки. Дори луминесцентните лампи на тавана бяха угасени.

Карл прекоси коридора, влезе в кабинета си и включи осветлението. Най-сетне се озова сред позната обстановка. Тук бе разкрил три случая и бе зарязал два. Забраната за пушене не бе стигнала до това подземие. Всички изстинали дела, които попадаха в ресора на специалния отдел „Q“, стояха надлежно подредени в три спретнати купчини върху бюрото на Карл – част от стройната му система.

Карл се закова на място, когато видя лъскавото, неузнаваемо бюро. По него не се виждаше дори прашилка. Дори стружка. Нито дори един гъсто изписан лист А4,

върху който да изтегне уморените си крака, и после да го изхвърли в кошчето за отпадъци. Бяха изчезнали и следствените материали. Сякаш отгук бе минал ураган.

– РОСЕ! – изкрещя настойчиво Карл с цяло гърло.

Гласът му отекна безответно в стените.

Почувства се сам-самичък в целия свят. Последният мохикан, петелът без курник, кралят, готов да замени цялото си кралство срещу един-единствен кон¹.

Вдигна слушалката и набра номера на Лис от отдел „Убийства“.

Получи отговор след двайсет и пет секунди.

– Деловодство, отдел „А“ – обади се гласът на госпожа Съоренсен – най-враждебната колежка на Карл. Двойница на есесовската вълчица Илза.

– Добър ден – благо подхвана Карл. – Обажда се Карл Мьорк. Тук, долу, няма жива душа. Какво е станало? Случайно да знаеш къде са Асад и Росе?

Слушалката се затръшна след по-малко от милисекунда. Каква гадина!

Карл стана и тръгна към бастиона на Росе по-навътре в коридора. Кой знае, може пък отговорът на загадката с изчезналите следствени материали да се крие именно там. Предположението му се струваше съвсем логично до онази мъчителна секунда, когато Карл откри, че стената в коридора между кабинетите на Асад и Росе е облицована с поне десет талашитени плоскости, облепени с делата, които до преди две седмици се намираха върху бюрото на Карл.

Местоположението на двураменна стълба от лъскав, жълт дървен материал указваше последния залепен случай. Беше се наложило да го зарежат. Второ подред неразкрито дело.

¹ Става дума за култовата реплика на Ричард III от едноименната Шекспирова пиеса: „Кралство срещу кон!“. По превода на Валери Петров. – Бел. прев.

Карл отстъпи крачка назад, за да придобие цялостно впечатление за картиения ад. Какво, по дяволите, търсеха неговите следствени материали по стената? Нима Росе и Асад съвсем си бяха изгубили ума? Навярно по тази причина двамата малоумници бяха духнали. Не им стискаше да се изправят срещу Карл.

На втория етаж го посрещна същата пустиня. Пълно мъртвило. Дори мястото на госпожа Съоренсен зад бюрото зееше празно. Същото важеше за кабинета на началника на отдел „Убийства“, за кабинета на заместника му, за кухнята и за съвещателната зала. Все едно бяха евакуирали цялата сграда.

„Какво става тук?“ – смая се Карл. Да не би някой да е отправил бомбена заплаха срещу Управлението? Или полицейската реформа е напреднала дотам, че се е наложило персоналът да освободи сградата, за да я продадат? Да не би новият министър на правосъдието да си е изпуснал нервите и ТВ2 да са надушили сензацийата?

Карл се почеса по тила, вдигна слушалката и позвъни в караулката долу.

- Обажда се Карл Мьорк. Къде са се дянали всички?
- Повечето се събраха в Мемориала.

В Мемориала ли? До 19 септември¹ оставаше повече от половин година.

- И какво правят там?

– Директорът на полицията свика оперативка, за да оповести предстоящите реформи. Дължим ти огромно извинение, Карл. Мислехме, че си в течение.

– Току-що говорих с госпожа Съоренсен и тя не ми каза нищо.

¹ На 19 септември 1944 година немските окупационни войски арестуват, разоръжават и депортират 2000 датски полицаи от Копенхаген и по-големите градове в нацистки лагери в Германия. – Бел. прев.

– Явно е пренасочила обажданията до служебните телефони към личния си джиесем.

Карл поклати глава. На цялото съсловие му хлопаше дъската.

Докато стигне до Мемориала, току-виж министърът на правосъдието пак се изметнал от заявените промени.

Погледът на Карл спря върху примамливо мекото кресло на началника. Ето къде ще подремне на спокойствие.

Десет минути по-късно се събуди. Заместник-началникът на отдела бе сложил ръка върху рамото му, а на десет сантиметра пред лицето на Карл танцуваха жизнерадостните кръгли очи на Асад.

Дотук със спокойствието.

– Точно ти ми трябваш, Асад – Карл се надигна от креслото. – Двамата с теб слизаме долу и веднагически свалиме бумацината от стената, ясно? Къде е Росе?

– Не може, Карл – поклати глава помощникът му.

Карл запаса ризата в панталоните си. Какво, по дяволите, си позволяваше Асад? Не може, ама друг път! Май бяха забравили кой командва парада.

– Не се помайвай, а намери Росе и се хващайте на работа. ВЕДНАГА!

– Подземието е затворено – обясни Ларс Бьорн. – От изолацията на тръбите се рони азбест. Службата по трудова безопасност се отби на проверка и няма мърдане.

– Да – кимна Асад. – Наложил се да се настаним тук и не ни е особено широко, но пък ти намерихме чудесен стол – постарала се да звучи утешително той. – Само двамата с теб сме. Росе предпочете да си вземе няколко почивни дни. Е, по-късно и тя ще се включи.

Един ритник в слабините би имал същия ефект.

Втора глава

Тя се взира в пламъците на стеариновите свещи, докато изтляха. Мракът я обви в прегръдката си. Не за пръв път я оставяше сама, но досега не я бе зарязвал на годишнина от сватбения им ден.

Тя си пое дълбоко дъх и стана. Напоследък престана да чака до прозореца и да пише името му по стъклото, запотено от дъха ѝ.

Когато се запозна с него, тревожни сигнали съвсем не липсваха. Най-добрата ѝ приятелка ѝ намекна за резервите си, а майка ѝ изказа мнението си без заобикалки: бил прекалено възрастен. В очите му се спотайвало нещо злокобно. На такъв мъж не можеш да му имаш доверие, подчерта майка ѝ. От него всичко може да се очаква.

По тази причина отдавна не се бе виждала нито с приятелката си, нито с майка си. Отчаянието ѝ растеше неимоверно, защото сега изпитваше силна потребност да сподели нещастиято си. С кого да поговори? Нямахше си никого.

Докато гледаше пустите, старателно подредени стаи, стисна устни, а очите ѝ се наляха със сълзи.

Чу как детето се размърда. Стегна се, избърса с показалец влагата под носа си и вдиша дълбоко два пъти.

Щом мъжът ѝ я мами, тя ще преосмисли поведението си на предана съпруга.

Изключено е животът да е чак толкова лош.

Мъжът ѝ влезе в спалнята съвсем безшумно. Само сянката по стената го издаде. Широки рамене и разтворени за прегръдка ръце. Легна си до нея и я притегли мълчаливо в обятията си. Горещ и гол.

Беше очаквала и любовни думи, и старателно подготвени оправдания. Опасяваше се, че ще долови слабо

ухание от чужд женски парфюм. Вместо обаче да я приласкае недодялано и гузно, той я просна грубо по гръб и разкъса дрехите ѝ като обезумял. Лунната светлина падаше върху лицето му и това я възбуди. Мъчителното очакване, неудовлетворението, тревогите и съмненията се изпариха.

Не бе показвал такава страст от половин година.

Най-после се случи, слава богу.

– Да те предупредя, че е възможно да отсъствам известно време – изтърси най-неочаквано той на закуска, докато милваше малкия по бузата. Разсеяно, все едно съобщаваше нещо банално.

Тя смръщи вежди и стисна устни, за да сподави неизбежния въпрос. Остави вилницата в чинията си и прикова поглед в остатъците от бъркани яйца и препечен бекон. Изкараха дълга нощ. Тя още усещаше слабините си изтръпнали. Подвластна на заключителните ласки и нежните погледи от снощи, бе забравила за времето и мястото. Досега. Защото в този миг бледото мартенско слънце се натресе в стаята като неканен гост и освети суровата действителност: съпругът ѝ отново заминава. За пореден път.

– Защо не ми кажеш с какво се занимаваш? Аз съм твоя съпруга. Ще го запазя в тайна.

Той замръзна, вдигнал приборите във въздуха. Очите му потъмняха.

– Държа да знам истината – продължи тя. – Колко време ще ти трябва този път, за да станеш такъв, какъвто беше снощи? Пак ли ще се питам по цял ден какви ги вършиш или за какво мислиш, докато си при нас?

Прониза я с безкомпромисния си поглед.

– Нали от самото начало ти обясних, че не мога да говоря за работата си?

– Да, но...

– Тогава не настоявай.

Той остави ножа и вилицата в чинията си и се обърна към сина им с подобие на усмивка.

Тя си пое дълбоко дъх и запази привидно спокойствие, ала в душата ѝ се надигна отчаяние. Той казваше самата истина. Доста време преди да се оженят, я предупреди, че професионалните му задължения са строго конфиденциални. Май намекна, че работи в сферата на разузнаването. Тя вече не си спомняше. Разузнавачите обаче също имат що-годе нормален личен живот, а нищо в тяхното семейство не можеше да се нарече нормално. Излизаше, че някои разузнавачи използват прикритието на професията си, за да кръшкат, защото тя не намираше друго обяснение за честите му отсъствия.

Събра чиниите. Колебаеше се дали да не му постави ултиматум още сега. Рискуваше да предизвика гнева му. А още не знаеше докъде би стигнал в яростта си той.

– Кога ще те видя пак? – попита тя.

– До следващата сряда трябва да се прибера – усмихна ѝ се той. – Такива командировки отнемат между осем и десет дни.

– Супер. Ще си дойдеш тъкмо навреме за турнира по боулинг – ехидно отбеляза тя.

Той стана, привлече гърба ѝ към себе си и скръсти ръце под гърдите ѝ. Преди винаги я полазваха сладостни тръпки, когато усетеше главата му на рамото си. Сега се отдръпна.

– И аз се надявам да не пропусна турнира. Съвсем скоро ще повторим преживяванията от снощи. Съгласна?

След като той потегли и шумът от колата заглъхна, тя стоя дълго със скръстени ръце и блуждаещ поглед. Едно е да живееш в самота. Друго – да не знаеш в името на какво се налага да плащаш такава цена. Шансовете да хванеш мъж като нейния в лъжа или изневяра, бяха минимални и тя го знаеше. Той действаше на широк фронт и беше крайно внимателен. Всички постъпки във всекид-

невието им го доказваха. Пенсии, застраховки, двойна проверка на прозорци и врати, куфари и багаж, винаги безупречен ред на бюрото, никога случайно забравени бележки или разписки в джобове или чекмеджета. Мъже като него почти не оставят следи. Дори ароматът на аф-тършейва му не се задържаше по-дълго от няколко минути, след като напуснеше дадено помещение. Как ще го хване в изневяра, освен ако не наеме частен детектив? Но откъде ще намери толкова пари?

Издаде напред долната си устна и издиша бавно топъл въздух в лицето си: нейният ритуал, преди да вземе важно решение. Преди да прескочи най-високото препятствие на манежа, преди да избере рокля за първо причастие. Преди да изрече брачния си обет и преди да излезе на улицата, за да провери дали животът не изглежда по-поносим под меката естествена светлина.

Трета глава

Казано без увъртания: едрият, добродушен сержант Дейвид Бел обожаваше да лентяйства и да съзерцава как вълните се разбиват с грохот в скалните издатини. Тук, в селцето Джон О'Гроутс, най-североизточната точка на Шотландия, където слънцето грее два пъти по-кратко и два пъти по-красиво. Тук Дейвид беше роден и тук щеше да умре, когато удари сетният му час.

Дейвид чисто и просто беше създаден за суровото море. Защо да си пилее времето на шестнайсет мили по̀д на юг в полицейския участък на Бенкхед Роуд в Уик? Не, заспалият пристанищен град изобщо не му допадаше и Дейвид не криеше неприязънта си.

Именно по тази причина, когато в малките населени места на север се случеше някое сбиване, началникът изпращаше точно него. И Дейвид се качваше на служебната кола, отиваше на местопроизшествието и заплашваше буйните глави, че ще повика полицаи от Инвърнес. Това стигаше, за да ги умири. Там, на север, никой не обичаше приходящи от големия град, дошли да си пъхат носа в селата. Местните по-скоро биха предпочели някой да налее конска пикня в бирата им „Скъл Сплитър“. И бездруго им беше дошло до гуша от пътуващите с ферибот до Оркни, които непрекъснато минаваха оттам транзит.

Щом охладеше страстите, Дейвид спокойно се връщаше при вълните, а ако нещо заслужаваше изцяло неговото време, това бяха именно вълните.

Без пословичната любов на Дейвид Бел към морската шир онази бутилка никога нямаше да попадне при него. Понеже го видяха да седи на скалите в току-що изгладена униформа, оставил фуражката си наблизко, моряците я дадоха на него.

А ето как бутилката се бе озовала при тях.

Заседна в рибарската мрежа, стъклото проблесна, макар времето да бе помътнило блясъка му, и с необичайния си вид веднага привлече вниманието на най-младия член на екипажа на катера „Брю-Дог“.

– Хвърли я в морето, Сиймъс – извика капитанът, забелязал свитъка в бутилката. – Такива бутилки носят нещастие. Неслучайно ги смятат за лоша поличба. Дяволът се е вселил в масилото и само чака да го пуснеш. Не си ли чувал подобни истории?

Младият Сиймъс обаче не беше суеверен и реши да даде бутилката на Дейвид Бел.

Когато сержантът най-последно се върна в участъка в Уик, един от местните пияници се беше разбуйствал и изпочупил мебелировката в два кабинета, а персоналът вече се

бе изморил да притиска идиота прикован към пода. Затова Бел захвърли якето си настрана и бутилката изхвърча от джоба му. Той се наведе да я вдигне и я постави върху подпрозоречната дъска, за да може необезпокояван да възседне гръдния кош на пияния хулиган и да му изкара въздуха. Но човек трябва да има едно наум, когато напада потомък на древните викинги. Поваленият на пода не му остана дължен и така го изрита в топките, че всички спомени за бутилката се изгубиха в звездичките, които изсkochиха пред очите му.

Затова бутилката престоя дълго, твърде дълго върху подпрозоречната дъска, винаги огрявана от слънце. Никой не я забеляза, никой не съобрази, че свитъкът вътре ще се разпадне заради светлината и капчиците вода, които постепенно се образуваха от вътрешната ѝ страна.

Никой не се спря да прочете най-горното струпуване на полузаличени букви и затова никой не се запита какво ли означава думата HJÆLP.

Бутилката попадна отново в човешки ръце, след като някакъв подлец, възмутен, че са му написали фиш за неправомерно паркиране, заля вътрешната мрежа в полицейския участък в Уик с истински потоп от компютърни вируси. В такива ситуации обикновено викаха Миранда Маккълък – виден IT специалист. Когато се сблъскваха с педофили, криптирали безобразията си, с хакери, заличили следите от виртуалните си финансови машинации, или с недобросъвестни граждани – било източващи социалната система, било изтрили информация от харддиските си – следователите възлагаха последните си надежди на Миранда Маккълък.

На ръба на отчаянието, те я настаняваха в най-люксовия кабинет и започваха да ѝ угаждат като на кралица. Поднасяха ѝ кафе, отваряха широко прозорците, пускаха ѝ радио „Шотландия“. Миранда Маккълък действително